

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ ผลของการใช้ชุดฝึกต้นแบบพัฒนาจิตลักษณะแบบบูรณาการและทักษะแบบบูรณาการที่มีต่อเจตคติและพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ” สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะได้ดังนี้

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการฝึกอบรมด้วยชุดการฝึกในปริมาณต่างกัน ที่มีต่อเจตคติและพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างการฝึกอบรมด้วยชุดการฝึกแบบต่าง ๆ กับตัวแปรเชิงเหตุผลที่มีต่อเจตคติ และพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ
3. เพื่อค้นหาตัวแปรทำนายสำคัญของ จิตลักษณะ และพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่วัดหลังการฝึก

1.2 วิธีการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่างการทดลองเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 120 คน จากมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีลักษณะเอื้ออำนวยในการดำเนินการ (Available Group) ทดลอง จากนักศึกษา 120 คน จัดเข้ากลุ่มโดยให้สมาชิกมีโอกาสได้รับเลือกอย่างเท่าเทียมกัน (random assignment) เข้ากลุ่ม 4 กลุ่ม ได้นักศึกษากลุ่มละ 30 คน จากนั้นสุ่มกลุ่มเพื่อให้เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 คือ การฝึกจิตลักษณะแบบบูรณาการร่วมกับฝึกทักษะแบบบูรณาการ (การฝึก 100 %) กลุ่มทดลองที่ 2 คือ การฝึกจิตลักษณะแบบบูรณาการเพียงอย่างเดียว (การฝึก 50 % แบบที่ 1) กลุ่มทดลองที่ 3 การฝึกทักษะแบบบูรณาการเพียงอย่างเดียว (การฝึก 50 % แบบที่ 2) และกลุ่มที่ 4 ฝึกด้วยกิจกรรมควบคุมเพียงอย่างเดียว (หรือการฝึก 0 %) มีการวัดผล 2 ครั้ง คือ วัดผลทันทีหลังฝึก และ 1 เดือนหลังฝึก การฝึกใช้เวลากลุ่มละ 15 คาบ คาบละ 60 นาที

เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย 1) ชุดฝึกจิตลักษณะแบบบูรณาการ จำนวน 9 กิจกรรมใช้เวลาฝึก 9 คาบ 2) ชุดฝึกทักษะแบบบูรณาการ จำนวน 6 กิจกรรม ใช้เวลาฝึก 6 คาบ 3) กิจกรรมควบคุมจำนวน จำนวน 15 กิจกรรม ใช้เวลาฝึก 15 คาบ เครื่องมือวัดตัวแปร มีจำนวน 14 ชุด สร้างขึ้นใหม่ 5 ชุด ปรับปรุงจากของนักวิจัยอื่น จำนวน 7 ชุด นำมาใช้โดยไม่ได้ปรับปรุง จำนวน 2 ชุด เครื่องมือดังกล่าว มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อซึ่งเป็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (r-item total correlation) ระหว่าง .30 ถึง .95 ค่าความเที่ยงซึ่งหาโดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) มีค่าระหว่าง .74 ถึง .90 เครื่องมือที่สร้างขึ้นใหม่ จำนวน 4 ชุด มีการตรวจสอบความตรงของคะแนนจากการวัด (Score Validity) โดยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis)

สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบสมมติฐานคือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวและแบบสองทาง การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe method) การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบมาตรฐานและแบบเป็นขั้น โดยสรุปผลการวิจัย และการอภิปรายผลที่ได้พบมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.3 สรุปผลการวิจัย

สรุปเพื่อตอบจุดประสงค์ของการวิจัย 3 ประการ

1. ผลจากการศึกษาอบรมด้วยชุดฝึกปริมาณต่างกัน ที่มีต่อเจตคติและพฤติกรรม การเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยสรุปคือ

1.1 การฝึกจิตลักษณะแบบบูรณาการร่วมกับการฝึกทักษะแบบบูรณาการมีแนวโน้มให้ผลดีในการพัฒนาจิตลักษณะและพฤติกรรมมากกว่าการฝึกแบบอื่น ทั้งเมื่อวัดทันทีหลังฝึก และวัด 1 เดือนหลังฝึก

1.2 การฝึกจิตลักษณะอย่างเดียวให้ผลดีในการพัฒนาความพร้อมในการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์

1.3 การฝึกทักษะอย่างเดียวให้ผลดีในการพัฒนาบางจิตลักษณะในการวัดทันทีหลังฝึก เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ผลที่พบดังกล่าวสนับสนุนสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 เพียงบางส่วน

2. จากผลการการศึกษาอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ระหว่างการฝึกอบรมด้วยชุดการฝึกแบบต่าง ๆ กับตัวแปรเชิงเหตุสมทบ ที่มีต่อเจตคติ และพฤติกรรม การเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยสรุป คือ

2.1 ไม่พบว่าความพร้อมในจิตลักษณะและความพร้อมในสถานการณ์ทางสังคมมีส่วนร่วมกับการฝึกที่ทำให้ผู้รับการฝึกได้รับผลดีจากการฝึกต่างกันซึ่งผลดังกล่าวไม่สนับสนุนสมมติฐานวิจัยข้อที่ 3 และสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4

2.2 ได้พบผลการฝึกจิตลักษณะแบบบูรณาการและการฝึกทักษะแบบบูรณาการมีผลต่อนักศึกษาที่มีระดับรายได้ของครอบครัวต่างกัน

1) การฝึกจิตลักษณะแบบบูรณาการร่วมกับการฝึกทักษะแบบบูรณาการ (ฝึก 100%) และการฝึกจิตลักษณะแบบบูรณาการเพียงอย่างเดียว (ฝึก 50 % แบบที่ 1) เหมาะกับกลุ่มนักเรียนที่มาจากครอบครัวรายได้สูง โดยมีจิตลักษณะและพฤติกรรมสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่มาจากครอบครัวรายได้ต่ำ

2) ภายในกลุ่มนักเรียนที่มาจากครอบครัวรายได้สูงการฝึกแบบที่ได้ผลดี คือ การฝึกจิตลักษณะแบบบูรณาการร่วมกับการฝึกทักษะแบบบูรณาการ (ฝึก 100%) และการฝึกจิตลักษณะแบบบูรณาการเพียงอย่างเดียว (ฝึก 50 % แบบที่ 1) ขณะที่ภายในกลุ่มนักเรียนที่มาจากครอบครัวรายได้ต่ำ การฝึกแบบจิตลักษณะร่วมกับการฝึกทักษะ (ฝึก 100%) เท่านั้นที่ได้ผลดีอย่างชัดเจน

3. การศึกษาเพื่อค้นหาตัวแปรทำนายสำคัญของ จิตลักษณะ และพฤติกรรม การเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่วัดหลังการฝึก พบว่ากลุ่มตัวแปรปัจจัยทางจิต ปัจจัยทางสถานการณ์ กับกลุ่มตัวแปรที่วัดได้หลังฝึกร่วมกันสามารถทำนายเจตคติ และพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ ได้ดีกว่าการทำนายด้วยกลุ่มตัวแปรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยลำพัง โดยพบว่ากลุ่มตัวแปรชุดที่ 4 ซึ่งประกอบด้วย ตัวแปรจิตลักษณะ ตัวแปรสถานการณ์ และตัวแปรที่วัดทันทีหลังการฝึก สามารถทำนายตัวแปรจิตลักษณะและพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ของนักศึกษาได้เพิ่มขึ้นมากกว่าตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม ตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ทางสังคม และตัวแปรจิตลักษณะที่ฝึก (ซึ่งวัดทันทีหลังฝึก) เกินร้อยละ 5 โดยพบว่า 1) ตัวทำนายสำคัญของเจตคติต่อการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์และความพร้อมที่จะเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และลักษณะมุ่งควบคุมตน 2) ตัวทำนายสำคัญของพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ตัวทำนายสำคัญของพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ คือ เจตคติต่อการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์และการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับกิจกรรมสถาบัน โดยผลการวิเคราะห์ดังกล่าวสนับสนุนวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3

2. อภิปรายผลการวิจัย

2.1 ผลของการฝึก 4 แบบ ที่มีต่อจิตลักษณะและพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ของนักศึกษา

2.1.1 การฝึกจิตลักษณะแบบบูรณาการร่วมกับการฝึกทักษะแบบบูรณาการให้ผลดีในการพัฒนาจิตลักษณะและพฤติกรรมมากกว่าการฝึกแบบอื่น ทั้งเมื่อวัดทันทีหลังฝึก และวัด 1 เดือนหลังฝึก โดยผลการวิจัยพบว่าในการฝึกแบบที่ 1 ที่ฝึกจิตลักษณะฯ และทักษะฯ 100% ได้ผลดีกว่าการฝึกอย่างอื่นอีก 3 แบบ โดยทำให้ผู้รับการฝึกจิตลักษณะฯ และทักษะฯ 100% มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและเจตคติต่อการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึก 50 % แบบ 1 ฝึก 50% แบบ 2 และกลุ่มควบคุม ซึ่งผลการวิจัยในส่วนนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของโกศล มีคุณและ ณรงค์ เทียมเมฆ (2545) ที่ศึกษาเรื่องผลของการฝึกการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมที่มีต่อจิตลักษณะและพฤติกรรมจริยธรรมของครูระดับประถมศึกษา เน้นการฝึกยกระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมหลายขั้นตอน ในรูปแบบของวิจัยเชิงทดลอง แบ่งการฝึกอบรมเป็น 3 แบบ (เมื่อวัดทันทีหลังฝึก) พบว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึก 100% มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึก แบบ 50% และ 0% และนอกจากนี้ในงานวิจัยของเรณูมาศ มาอุ้น และคณะ (2546) ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่องผลของการฝึกอบรมทางจิตพฤติกรรมเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมป้องกันโรคเอดส์ในนิสิตชายในมหาวิทยาลัย โดยแบ่งการฝึกอบรมเป็น 4 แบบ (เมื่อวัดทันทีหลังฝึก) พบว่า กลุ่มที่ฝึก 100% ได้รับผลดีมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึก 50% และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของพิสมัย วิบูลย์สวัสดิ์ และคณะ (2548) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การประเมินต้นแบบการช่วยเพื่อนป้องกันความเสี่ยงจากโรคเอดส์ในเยาวชนระดับอุดมศึกษา: การพัฒนาจิตแบบบูรณาการ และทักษะการพัฒนาเพื่อน ในรูปแบบของวิจัยเชิงทดลองที่แบ่งกลุ่มการฝึกอบรมเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มทดลอง 1 ฝึกจิตลักษณะและทักษะการพัฒนาเพื่อน(ฝึกแบบ100%) กลุ่มทดลอง 2 ฝึกเฉพาะทักษะการพัฒนาเพื่อน(ฝึกแบบ 50%) กลุ่มทดลอง 3 ฝึกเฉพาะจิตลักษณะสำคัญต่อการป้องกันโรคเอดส์ (ฝึกแบบ 50%) กลุ่มที่ 4 ไม่ได้รับการฝึก(ควบคุม) (เมื่อวัดทันทีหลังฝึกพบว่า) พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการฝึกแบบ 100% มีคะแนน สูงกว่านักศึกษาที่ฝึกแบบ 50%(ฝึกจิตอย่างเดียว) แบบฝึก 50% (ฝึกทักษะอย่างเดียว) และกลุ่มที่ฝึก 0% (ควบคุม)

และนอกจากนี้ในงานวิจัยของฤกษ์ชัย คุณูปการ (2553) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ผลการอบรมทางจิตพฤติกรรมประชาธิปไตยและหน้าที่ของนักศึกษามหาวิทยาลัย (เมื่อวัดผล 3 เดือนหลังฝึก) พบว่านักศึกษากลุ่มที่ได้รับการฝึกด้วยชุดฝึกจิตลักษณะแบบบูรณาการและชุดฝึกทักษะการเคารพสิทธิและทำหน้าที่ มีเจตคติต่อการเคารพสิทธิและหน้าที่ และพฤติกรรม

การเคารพสิทธิและหน้าที่สูงกว่านักศึกษา กลุ่มอื่นอีก 3 กลุ่ม และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุบล พงษ์พัฒน์ (2557) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลการพัฒนาพฤติกรรมการแสวงหาและใช้ข้อมูลสารสนเทศจากแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นด้วยการสร้างสาเหตุทางจิต และทักษะที่เกี่ยวข้อง (ซึ่งวัด 1 เดือนหลังฝึก) พบว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการฝึกทั้งจิตลักษณะและ ทักษะฯ (กลุ่มฝึก 100%) มีเจตคติที่ดีต่อการแสวงหาและการใช้ข้อมูลสารสนเทศจากแหล่งเรียนรู้ ท้องถิ่น พฤติกรรมการแสวงหาข้อมูลสารสนเทศจากแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น และพฤติกรรมการใช้ ข้อมูลสารสนเทศจากแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกจิตลักษณะอย่างเดียว (กลุ่มฝึก 50% แบบที่ 1) นักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะเพียงอย่างเดียว (กลุ่มฝึก 50 % แบบที่ 2) และกลุ่มควบคุม (กลุ่มฝึก 0 %)

ผลที่พบว่าการฝึกแบบ 100 % มีแนวโน้มให้ผลดีที่สุด แสดงว่าการฝึกจิต ลักษณะแบบบูรณาการและการฝึกทักษะแบบบูรณาการสามารถพัฒนาจิตลักษณะและพฤติกรรม ของนักศึกษาได้ดีกว่าการฝึกจิตลักษณะแบบบูรณาการหรือการฝึกทักษะแบบบูรณาการอย่างใด อย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียว ในการพัฒนาเจตคติต่อการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์และ พฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ เมื่อ วัดผลทันทีหลังฝึก และวัดผลหลังฝึก 1 เดือน

2.1.2 การฝึกจิตลักษณะแบบบูรณาการเพียงอย่างเดียวให้ผลดีในการพัฒนา ความพร้อมในการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ ผลการวิจัยพบว่ากลุ่ม 2 ที่ฝึก 50% แบบ 1 (ฝึกจิตลักษณะอย่างเดียว) ได้ผลดีกว่าการฝึกอย่างอื่นอีก 3 แบบ ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของวรวรรณ อัสวกุล (2551) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การฝึกอบรมจิตลักษณะและทักษะแก่ มารดาที่ส่งผลต่อพฤติกรรมดูแลทันตสุขภาพบุตรก่อนวัยเรียน พบว่ามารดาที่ได้รับการฝึกจิต ลักษณะมีความพร้อมที่จะทำพฤติกรรมดูแลทันตสุขภาพบุตรมากกว่ามารดาที่ไม่ได้รับการฝึกจิต ลักษณะและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของจุฑาเดียน พันธุมนาวัน และอัมพร ม้าคนอง (2552) ที่ได้ ทำการศึกษาเรื่อง การฝึกอบรมจิตลักษณะและทักษะแบบบูรณาการที่มีผลต่อการพัฒนานักเรียน ของครูคณิตศาสตร์ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยพบว่าครูที่ได้รับการฝึกอบรมการจัดการ เรียนรู้คณิตศาสตร์มีความพร้อมที่จะกระทำพฤติกรรมพัฒนานักเรียนมาก กว่ากลุ่มอื่น ที่พบผลเช่นนี้แสดงว่า การฝึกจิตลักษณะแบบบูรณาการเพียงอย่างเดียวก็สามารถให้ผลดีในการ พัฒนาความพร้อมในการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ของนักศึกษาได้

2.1.3. การฝึกทักษะแบบบูรณาการอย่างเดี่ยว ให้ผลดีในการพัฒนาบางจิตลักษณะในการวัดทันทีหลังฝึก ผลการวิจัยพบว่าการฝึก 50% แบบ 2 (ฝึกทักษะอย่างเดี่ยว) ได้ผลดีกว่าการฝึกอย่างอื่นอีก 3 แบบ โดยทำให้ผู้รับการฝึก มีจิตลักษณะ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความพร้อมในการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึก แบบที่ 1 ที่ฝึกจิตลักษณะและทักษะฯ 100% ฝึก 50% แบบ 1 และกลุ่มควบคุม โดยการฝึกทักษะมีผลทำให้คะแนนจิตลักษณะบางด้านของนักศึกษาสูงขึ้น ผลดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้านี้ เช่น งานวิจัยของแสวง ทวีคุณ และคณะ (2546) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการพัฒนาจิตและทักษะต่อพฤติกรรมการปลูกฝังวินัยแก่นักเรียนของครู พบว่าครูที่ได้รับการฝึกทักษะการปลูกฝังวินัยแก่นักเรียนเป็นผู้ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรม ความเชื่ออำนาจในตน และความพร้อมที่จะปลูกฝังวินัยแก่นักเรียนมากกว่าครูที่ไม่ได้รับการฝึกทักษะการปลูกฝังวินัยแก่นักเรียนโดยพบทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของฤกษ์ชัย คุณูปการ (2553) ที่ทำการศึกษาเรื่อง ผลการฝึกอบรมทางจิตพฤติกรรมศาสตร์ที่มีต่อพฤติกรรมประชาธิปไตยด้านสิทธิและหน้าที่ของนักศึกษามหาวิทยาลัยพบว่าลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษาที่ฝึกทักษะการเคารพสิทธิและหน้าที่สูงกว่าค่าของนักศึกษาที่ไม่ฝึกทักษะการเคารพสิทธิและหน้าที่

2.2 ผลของการฝึกต่างกันที่มีต่อจิตลักษณะและพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ของนักศึกษาที่มีความพร้อมทางจิตลักษณะหรือสถานการณ์ทางสังคมต่างกัน

2.2.1 ผลการวิจัยได้ค้นพบตัวแปรเชิงเหตุผลที่พบซึ่งเป็นตัวแปรชีวสังคม คือ ระดับรายได้ของครอบครัว มีอิทธิพลต่อจิตลักษณะที่ฝึก เจตคติต่อการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์และพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ โดยพบว่านักศึกษาที่มาจากครอบครัวรายได้สูง ที่ได้รับการฝึกจิตลักษณะแบบบูรณาการและทักษะแบบบูรณาการ (100%) มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนและพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์สูงกว่านักศึกษาที่มาจากครอบครัวรายได้ต่ำ และนักศึกษากลุ่มที่ฝึกจิตลักษณะฯ อย่างเดี่ยว (50% แบบที่ 1) และนักศึกษากลุ่มควบคุม (ฝึกกิจกรรมควบคุม 100%) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวรวรรณ อัสวกุล (2551) โดยพบว่ามารดาในกลุ่มเศรษฐกิจสูงมีสุขภาพจิตและความเชื่ออำนาจในตนสูง (ซึ่งวัดได้หลังฝึก 3 เดือน) และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของงานวิจัยของฤกษ์ชัย คุณูปการ (2553) ที่พบว่านักศึกษาชายที่มาจากกลุ่มฐานะทางครอบครัวสูงมีการสนับสนุนทางสังคมของกลุ่มเพื่อนสูง (เมื่อวัดผลทันทีหลังการทดลอง)

นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาที่มาจากกลุ่มครอบครัวรายได้ต่ำที่ได้รับการฝึกจิตลักษณะและทักษะฯ (100 %) หรือฝึกจิตลักษณะอย่างเดี่ยว (ฝึกจิตฯ 50 % แบบที่ 1)

มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองและพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์สูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการฝึกทักษะฯ อย่างเดียว (ฝึกทักษะฯ 50 % แบบที่ 2) และได้รับการฝึกกลุ่มควบคุม (ฝึกกิจกรรมควบคุม 100 %) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวรวรรณ อัสวกุล (2551) ที่พบว่ามารดาที่มีบุตรสุขภาพฟันดี ในกลุ่มเศรษฐกิจต่ำ มีลักษณะควบคุมตนที่วัดได้หลังฝึกสูง กว่ากลุ่มอื่น (วัดผลทันทีหลังฝึก) และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของจุฑาเดือน พันธุมนาวินและ อัมพร ม้าคนอง (2552) พบว่ากลุ่มครูที่มีรายได้น้อย มีความพร้อมทางจิตลักษณะมาก มีการควบคุมตนมากกว่าครูที่ลักษณะตรงข้ามเมื่อวัดผลหลังฝึกอบรม 3 เดือน

ที่พบผลเช่นนี้อธิบายได้ว่า ตัวแปรเชิงเหตุสมทบทซึ่งเป็นตัวแปรชี้วัดสังคม คือ ระดับรายได้ของครอบครัว มีอิทธิพลต่อจิตลักษณะที่ฝึก เจตคติต่อการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์และพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์

2.2.2 ผลการวิจัยไม่พบตัวแปรความพร้อมทางจิตลักษณะและตัวแปรความพร้อมทางสถานการณ์มีอิทธิพลร่วมกับการฝึกต่อจิตลักษณะและพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งผลการวิจัยเช่นนี้เคยปรากฏในงานวิจัยก่อนหน้า เช่น งานวิจัยของฤกษ์ชัย คุณูปการ (2553) ที่ผลการวิจัยไม่พบบทบาทของตัวแปรที่เป็นความพร้อมทางจิตและความพร้อมทางสถานการณ์มีอิทธิพลร่วมกับการฝึกต่อจิตลักษณะและพฤติกรรมประชาธิปไตยของนักศึกษา และในงานวิจัยของญาณินท์ คุณา (2556) ก็ไม่พบบทบาทของปัจจัยสมทบทั้งด้านจิตลักษณะ และสถานการณ์ที่มีส่วนร่วมกับการฝึกในการพัฒนาพฤติกรรมรับผิดชอบ และพฤติกรรมแก้ไขปัญหาอย่างสันติวิธีเช่นกัน นอกจากนี้ในงานวิจัยของอุบล พงษ์พัฒน์ (2557) ผลการวิจัยก็ไม่พบว่าสถานการณ์สมทบทมีผลร่วมกับการฝึกที่ส่งผลต่อเจตคติในการแสวงหาและใช้ข้อมูลสารสนเทศและพฤติกรรมการแสวงหาและใช้ข้อมูลสารสนเทศ

แต่ในงานวิจัยก่อนหน้านี้นี้ได้เคยพบว่าตัวแปรที่เป็นความพร้อมทางจิตลักษณะและตัวแปรความพร้อมทางสถานการณ์ที่ส่งผลต่อจิตลักษณะและพฤติกรรมของนักศึกษา คือ งานวิจัยของเรณูมาศ มาอูน และคณะ (2546) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของการฝึกอบรมทางจิตพฤติกรรมศาสตร์เพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ในนิสิตนักศึกษาชายในมหาวิทยาลัยโดยพบว่าตัวแปรความพร้อมทางจิตลักษณะและตัวแปรความพร้อมทางสถานการณ์มีอิทธิพลร่วมกับการฝึกต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ในนิสิตนักศึกษาชาย เป็นต้น

2.3 ผลการศึกษาการทำนายเจตคติต่อการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ ความพร้อมในการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ และพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์

2.3.1 ผลการวิเคราะห์การทำนายเจตคติต่อการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์

1) ตัวทำนายชุดรวมสามารถทำนายได้มากกว่าตัวทำนายชุดย่อยแต่ละชุดเกินร้อยละ 5 โดยตัวทำนายชุดที่ 4 ซึ่งเป็นชุดรวมประกอบด้วยตัวทำนาย 16 ตัว สามารถทำนายได้ 79.6% ผลดังกล่าวได้มีการพบก่อนหน้านี้ในงานวิจัยหลายเรื่อง เช่นงานวิจัยของของวรวรรณ อัสวกุล (2551) ได้ศึกษาเรื่องการฝึกอบรมจิตลักษณะและทักษะแก่มาการค้าที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการดูแลทันตสุขภาพบุตรก่อนวัยเรียนพบว่าตัวทำนายชุดรวมสามารถทำนายทัศนคติต่อพฤติกรรมการดูแลทันตสุขภาพบุตรโดยสามารถทำนายได้ 13.3% และในงานวิจัยของญาณินท์ คุณา (2556) ได้ทำการศึกษาเรื่องรูปแบบการแนะแนวเชิงจิตวิทยาเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบและการแก้ไขปัญหาอย่างสันติวิธีของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในโรงเรียนอาชีวศึกษา พบว่าตัวทำนายชุดรวมซึ่งมีจำนวน 14 ตัวร่วมกันทำนายพฤติกรรมแก้ไขปัญหาอย่างสันติวิธี โดยสามารถทำนายได้ 54.5% และยังมีงานวิจัยของอุบล พงษ์พัฒน์ (2557) ที่ศึกษาพฤติกรรมแสวงหาและใช้ข้อมูลสารสนเทศจากแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่าตัวแปรทำนายทั้ง 3 ชุด ร่วมกันทำนายเจตคติที่ดีต่อการแสวงหาและการใช้ข้อมูลสารสนเทศจากแหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นสามารถทำนายได้ 44.2%

2) ตัวทำนายสำคัญของเจตคติต่อการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การมีตัวแบบที่ดี และลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน งานวิจัยก่อนหน้านี้ที่พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวทำนายของเจตคติ คืองานวิจัยของดุจเดือน พันธุมนาวิน และอัมพร ม้าคนอง (2547) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสนับสนุนทางสังคมของหัวหน้าในสถานีนอนามัยตำบล พบว่าครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีเจตคติที่ดีต่องานมาก ส่วนงานวิจัยที่พบว่าการมีตัวแบบที่ดีเป็นตัวทำนายสำคัญของเจตคติ คืองานของธวัชชัย ศรีพรงาม (2547) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานอย่างปลอดภัยของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอ-ปั่นด้าย โดยพบว่าพนักงานที่เห็นแบบอย่างจากเพื่อนร่วมงานมากในการทำงานมีเจตคติที่ดีต่อการทำงานอย่างปลอดภัยมาก และงานวิจัยที่พบว่าลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเป็นตัวทำนายสำคัญของเจตคติ คืองานวิจัยของฤกษ์ชัย คุณูปการ (2553) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลการฝึกอบรมทางจิตพฤติกรรมศาสตร์ที่มีต่อพฤติกรรมประชาธิปไตยด้านสิทธิพละหน้าที่ของนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยพบว่า

ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ค่อนข้างสูงกับเจตคติต่อการเคารพสิทธิและทำหน้าที่กับการไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น

2.3.2 ผลการวิเคราะห์การทำนายความพร้อมต่อการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์

1) ตัวทำนายชุดรวมสามารถทำนายความพร้อมต่อการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ โดยสามารถทำนายได้เกินร้อยละ 5 ซึ่งมีตัวทำนายคือ ตัวทำนายชุดที่ 4 สามารถทำนายได้ 79.8% ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพิศมัย วิบูลย์ศักดิ์ และคณะ (2547) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องผลของการฝึกจิตลักษณะและทักษะการพัฒนาเพื่อนต่อการช่วยเพื่อนป้องกันความเสี่ยงต่อโรคเอดส์ในนักศึกษาชายระดับอุดมศึกษาพบว่าตัวทำนายจิตลักษณะ 5 ด้านสามารถร่วมกันทำนายความตั้งใจพัฒนาเพื่อนหลังการฝึกโดยสามารถทำนายได้ 59.8% ในกลุ่มรวม และในงานวิจัยของวรวรรณ อัสวกุล (2551) ได้ศึกษาพฤติกรรมการดูแลทันตสุขภาพบุตรก่อนวัยเรียนพบว่าตัวทำนายชุดรวมสามารถทำนายความพร้อมที่จะกระทำพฤติกรรมการดูแลทันตสุขภาพบุตรโดยสามารถทำนายได้ 16.1% และในงานวิจัยของจุฑาเดียน พันธมนาวิน (2552) ได้ทำการศึกษาเรื่องการฝึกอบรมจิตลักษณะและทักษะแบบบูรณาการที่มีผลต่อพฤติกรรมการพัฒนานักเรียนของครูคณิตศาสตร์ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่าความพร้อมที่จะพัฒนานักเรียนที่วัดทันทีหลังฝึกอบรมแปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์แบบสามทางผลปรากฏในกลุ่มรวมโดยสามารถทำนายได้ 20.9%

2) ตัวทำนายสำคัญของความพร้อมต่อการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การฝึก 1 (ฝึกจิตลักษณะ) ลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง งานวิจัยก่อนหน้านี้ที่พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และลักษณะมุ่งอนาคตเป็นตัวทำนายความพร้อม เช่น งานวิจัยของสกล เทียงแท้ และคณะ (2546) ที่ทำการศึกษาเรื่อง ผลการฝึกจิต- พฤติกรรมแบบบูรณาการต่อพฤติกรรมขับขี้อวดภัยของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น พบว่าตัวทำนายสำคัญของความพร้อมดังกล่าวคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง และในงานวิจัยของพิศมัย วิบูลย์ศักดิ์ และคณะ (2547) ที่ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมเพื่อนต่อการช่วยเพื่อนป้องกันความเสี่ยงต่อโรคเอดส์ พบว่าตัวทำนายสำคัญของพฤติกรรมดังกล่าวคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และลักษณะด้านการควบคุมตนเอง สำหรับงานวิจัยที่พบว่าการฝึกแบบ 100 % เป็นตัวทำนายความพร้อมคือ งานวิจัยของอุบล พงษ์พัฒน์ (2557) ที่ศึกษาพฤติกรรมแสวงหาและใช้ข้อมูลสารสนเทศจากแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นพบว่ามีย่านทำนายที่สำคัญของความพร้อมดังกล่าวคือ การฝึก 100%

2.3.3 ผลการวิเคราะห์การทำนายพฤติกรรม การเข้าร่วมกิจกรรมสถาบัน อย่างสร้างสรรค์

1) ตัวทำนายชุดรวมสามารถทำนายพฤติกรรม การเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ได้มากกว่าตัวทำนายชุดย่อยเกินร้อยละ 5 โดยตัวทำนายดังกล่าว สามารถทำนายได้ 57.6% ผลที่พบดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของพิศมัย วิบูลย์ศักดิ์ และคณะ (2547) ที่ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมเพื่อนต่อการช่วยเพื่อนป้องกันความเสี่ยงต่อโรคเอดส์ พบว่าตัวทำนายชุดที่สองรวม 9 ตัวแปรสามารถร่วมกันทำนายความแปรปรวนของการช่วยเพื่อนป้องกันความเสี่ยงต่อโรคเอดส์ของนักศึกษาชายก่อนฝึกในกลุ่มรวมได้ 48.1% และในงานวิจัยของวรวรรณ อัสวกุล (2551) พบว่าตัวกลุ่มตัวแปรที่เป็นตัวทำนายลักษณะสาเหตุสมทบ ร่วมกับกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะ (วัดทันทีหลังฝึก) เป็นตัวทำนายพฤติกรรม การดูแลการบริโภคของบุตรได้ 20.4% และเป็นตัวทำนายพฤติกรรม การส่งเสริมทัศนสุขภาพของบุตร โดยสามารถทำนายได้ 13.0% ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของญาณินท์ คุณา (2556) พบว่าตัวแปรชุดที่ 3 (ชุดรวม) ซึ่งมี 14 ตัว สามารถทำนายพฤติกรรมแก้ไขปัญหาย่างสันติวิธีได้ 54.5%

2) ตัวทำนายสำคัญของพฤติกรรม การเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ คือ เจตคติ การฝึก 2 (ฝึกทักษะ) การรับรู้ข่าวสาร สำหรับงานวิจัยที่พบว่าเจตคติเป็นตัวทำนายของพฤติกรรม เช่นงานวิจัยของโกศล มีคุณ และณรงค์ เทียมเมฆ (2545) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการทำงานของคนอย่างมีจริยธรรมของครู โดยพบว่าตัวทำนายสำคัญของพฤติกรรม คือ เจตคติต่อพฤติกรรมเชิงจริยธรรมจริยธรรม (วัด 3 เดือนหลังฝึก) ในส่วนงานวิจัยที่พบว่า การฝึก 2 (การฝึกจิตลักษณะแบบบูรณาการ) และการรับรู้ข่าวสารเป็นตัวทำนายสำคัญของพฤติกรรม คืองานวิจัยของญาณินท์ คุณา (2556) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมแก้ไขปัญหาย่างสันติวิธี โดยมีตัวทำนายที่สำคัญคือ การรับรู้บรรยากาศแบบประชาธิปไตย และกลุ่มฝึกแบบ 50 % นอกจากนี้ในงานวิจัยที่พบว่า การรับรู้ข่าวสารเป็นตัวทำนายสำคัญอีกตัวหนึ่งของพฤติกรรม ได้แก่ งานวิจัยของวรวรรณ อัสวกุล และคณะ (2551) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมดูแลทัศนสุขภาพบุตรก่อนวัยเรียน พบว่า คือ ปริมาณการรับรู้ข่าวสารของมารดาเป็นตัวทำนายสำคัญของพฤติกรรมดังกล่าว

3. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

3.1 ข้อเสนอแนะต่อการนำผลงานวิจัยไปใช้

3.1.1 ที่ผลการวิจัยพบว่าการฝึกเพื่อพัฒนาจิตลักษณะ พฤติกรรมต้องใช้ชุดฝึกที่สร้างขึ้นในงานวิจัยนี้ในปริมาณ 100% จึงจะได้ผลดี นอกจากจะฝึกอย่างครบถ้วนแล้วผู้ฝึกต้องศึกษาทฤษฎีและทำความเข้าใจเกี่ยวกับชุดฝึกเป็นอย่างดีจึงจะเกิดผล ในส่วนของเครื่องมือวัดตัวแปรต่าง ๆ ผู้ที่จะนำไปใช้ควรศึกษารายละเอียดวิธีการใช้เครื่องมือให้เข้าใจชัดเจนก่อนนำไปใช้

3.1.2 การศึกษาครั้งนี้ได้พบตัวแปรสมทบมีบทบาทสำคัญร่วมกับการฝึก 1 ตัวแปร คือ ระดับรายได้ของครอบครัว ในงานวิจัยต่อไป การฝึกเพื่อพัฒนาโดยชุดฝึกที่สร้างขึ้นนี้ต้องคำนึงถึงลักษณะดังกล่าวของผู้รับการฝึกอบรม โดยนำตัวแปรสมทบดังกล่าวเข้ามาทำการศึกษาด้วย

3.1.3 แม้ในการวิจัยนี้จะไม่พบว่าตัวแปรสมทบมีบทบาทร่วมกับการฝึกอย่างเด่นชัด ในการศึกษาวิจัยเพื่อฝึกหรือพัฒนาจิตลักษณะ ก็ไม่ควรมองข้ามตัวแปรสมทบ เพราะอาจยังมีตัวแปรสมทบอื่นที่มีบทบาทสำคัญต่อการฝึกหรือการพัฒนาจิตลักษณะของบุคคล

3.1.4 เครื่องมือบางชุดที่ผ่านการพัฒนามาโดยมีการตรวจสอบความตรงของคะแนน (Score Validity) ด้วยวิธีการเชิงสถิติวิเคราะห์องค์ประกอบ ผู้ที่สนใจจะนำไปใช้ได้ อย่างมั่นใจกับกลุ่มเป้าหมายเดียวกันนี้หรือกลุ่มเป้าหมายที่ใกล้เคียงกันนี้

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.2.1 จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ฝึกจิตลักษณะแบบบูรณาการร่วมกับการฝึกทักษะแบบบูรณาการมีแนวโน้มให้ผลดีกว่าการฝึกแบบอื่น ในการพัฒนาจิตลักษณะจิตลักษณะ และทักษะที่เกี่ยวข้องกับเจตคติและพฤติกรรม การเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ ขณะที่การฝึกจิตลักษณะแบบบูรณาการเพียงอย่างเดียว หรือการฝึกทักษะแบบบูรณาการเพียงอย่างเดียวมีความเด่นการกว่าฝึกแบบอื่นในการส่งผลต่อบางจิตลักษณะของนักศึกษาผู้เข้ารับการฝึกอบรมนั้น

ในการทำวิจัยครั้งต่อไปผู้วิจัยสามารถทำการวิจัยซ้ำเพื่อความมั่นใจ แต่ปรับวิธีการ กิจกรรมการฝึกและเตรียมความพร้อมผู้ฝึกให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างและเพิ่มความรัดกุมในการวิจัยให้มากขึ้น

3.2.2 ที่งานวิจัยนี้ไม่พบว่า ตัวแปรเชิงเหตุผลสมทบที่เป็นความพร้อมทางจิต และความพร้อมสถานการณ์ทางสังคม ทำให้ผู้รับการฝึกได้รับประโยชน์มากกว่านักศึกษาประเภทตรงข้าม ในการวิจัยครั้งต่อไปอาจทำซ้ำอีก และควรเลือกตัวแปรปัจจัยเชิงเหตุผลสมทบใหม่ ๆ ที่คาดว่า

จะเกี่ยวข้องกับการฝึกในการวิจัยนี้โดยการประมวลเอกสารอย่างกว้างขวางนำมาเป็นตัวแปรในการวิจัยได้

3.2.3 ผลการวิจัยนี้พบว่า กลุ่มตัวแปรปัจจัยทางจิต ปัจจัยทางสถานการณ์ กับกลุ่มตัวแปรที่วัดได้หลังฝึกร่วมกันสามารถทำนายเจตคติ และพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ ได้ดีกว่าการทำนายด้วยกลุ่มตัวแปรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยลำพัง เกินร้อยละ 5 โดยพบว่า 1) ตัวทำนายสำคัญของเจตคติต่อการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์และความพร้อมที่จะเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน 2) ตัวทำนายสำคัญของพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ตัวทำนายสำคัญของพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์ คือ เจตคติต่อการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์และการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับกิจกรรมสถาบัน

สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป หากผู้วิจัยต้องการพัฒนาพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมสถาบันอย่างสร้างสรรค์หรือพฤติกรรมใกล้เคียงของนักศึกษา ผู้วิจัยควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาจิตลักษณะสำคัญที่พบว่าเป็นตัวทำนายที่เด่นของพฤติกรรมที่พบในการวิจัยนี้ด้วย

